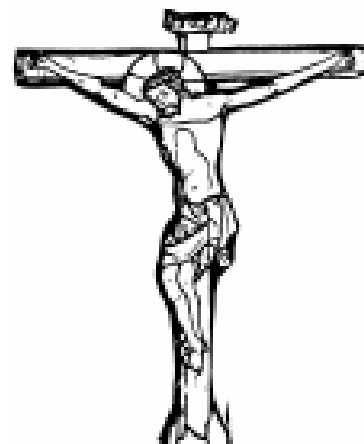

Gratia

Gratia nisi gratis est, non est gratia
”Om nåden inte är gratis, är det ingen nåd”
Augustinus

Kyrkoblاد - Evangelisk-lutherska bekännelsekyrkan
Kirkeblad - Den Evangelisk lutherske bekjennelsekirke
Nr 2. 2005 årg. 9

” Sett ikke lyset under en skjeppa men i staken slik at det kan lyse for menneskene. Matt 5.15 Foto Gunnar A. Hjorthaug

GRATIA

Utgis av Den Evangeliske Lutherske
Bekjennelseskirke

Redaksjonen:

Gunnar Edwardsson, ansv.red.

E-Mail: gunnar.edwardsson@swipnet.se

Red.sekr: Gunnar Hjorthaug

E-mail: gahj@online.no

Kirkestyret består av:

Asbjørn Hjorthaug, ordf./formann er
ansv.utgiver av Gratia,

Gunnar Edwardsson, (sekr./ sekr.)

Jan-Erik Andersson, kassør/kasserer Tlf:
0431/430165,

Åke Malander.

Nils Svensson.

Kyrkostyrelsens adress: Rugdeveien 3 N-
1823 Knapstad, Tlf/fax: 69 92 11 32

Kyrkans bankgironr 5633-5136

Førsamlinger

S:t Matteus ev luth förs.,Uppsala

Kh Åke Malander,

Karlsberg,Åkerlänna

S-740 30 Björklinge,

Tlf/fax 018/356140

e-mail: ake.malander@telia.com

S:t Johannes ev luth förs.,Yxehult

Kh Gunnar Edwardsson,

Fågelsångsv.14

S-341 31 Ljungby,

Tlf/fax 0372/62952

e-mail: gunnar.edwardsson@swipnet.se

S:t Andreas ev.luth förs.,Skellefteå

Kh Gunnar Byström,

Skelleftehamnsv.182

S-932 35 Ursviken,

Tlf/fax 0910/35008

e-mail: gunnar.bystrom@spray.se

Den Gode Herd.ev luth förs.,Värnamo

Kontakt: Kjell Rydh, Gustavsgatan 2

S-331 41 Värnamo

Tlf/fax 0370/491 38

e-mail: kjell.rydh@telia.com

Den lutherske menighet,Knapstad

Mprest Asbjørn Hjorthaug

Rugdeveien.3 N-1823 Knapstad

Tlf/fax 69 92 11 32

e-mail: asbj.hjorthaug@c2i.net

Den lutherske menighet,Sandnes

Mprest Sigmund Hjorthaug

Spinnarg.16 N-4300 Sandnes

Tlf/ 51 66 59 57

e-mail: sighjo@online.no

Sett Ljuset på Ljusstaken

Matteus 5:15 *"Inte heller tænder man ett ljus och sætter det under skæppan utan på ljusstaken, så att det lyser for alle dem som er i huset"*.

Vi har kommit in i november. På något vis känns det som denna höst gått fortare än den brukar. Kanske beror det lite på att den har varit ovanligt ljus och varm. Hur som helst, nu har hösten kommit och vi går mot vintern. Det är en tid som man brukar göra lite ljusare med att tända stearinljus i fönster och på bord.

I bibelversen från Matteus evangelium talas det också om att tända ljus. Där sägs det att det är helt naturligt att man inte gömmer undan ljuset, ljuset tänds ju just för att lysa upp och inte för att gömmas undan.

Säkert finns det de som skulle säga att här talas det om vårt inre ljus eller förnuftets ljus och ofta hör man "lyssna på din inre röst" och "du måste tro på dig själv".

Man att inget gott kommer från våra hjärtan säger Jesus i Matt. 15:19 "Från hjärtat utgår onda tankar, mord, hor, otukt, stölder, falska vittnesbörd, hädelser".

I 2 Kor 4:6 kan vi läsa "Han lyste i våra hjärtan till upplysning om Guds härlighets kunskap i Kristi ansikte." Han lyste i våra hjärtan till upplysning. Vi kan alltså inte bli upplysta av oss själva om vi måste bli upplysta. Det är inte en världslig kunskap, det är Guds kunskap. Kunskapen om Honom som är det sanna ljuset, om Honom som var hos Gud och var Gud, om det stora mysterium som är uppenbart i evangelium. Det är detta vi inte ska gömma undan.

Evangeliet om Kristi rättfärdighet ska predikas klart och tydligt. Vi ska inte göra det dunkelt med att blanda in lag i evangeliet, genom att tillföra några "men och om". Evangeliet måste vara utanför oss. Kristi rättfärdighet måste vara ett fullbordat faktum. Vi får inte lägga någonting därtill. Vi ska inte heller göra det dunkelt genom att dra något därifrån. Vi ska stå upp och klart bekänna "Jag skäms inte för evangelium det är Guds kraft till frälsning". Då man i de stora kyrkorna beslutar om ting som går rakt emot Guds Ord ska vi inte ge efter utan göra en klar bekännelse. Då världen gör narr av oss då vi tror på bibelns berättelser ska vi inte falla i tvivel utan låta ljuset lysa klart, gå till bibelordet hålla fast vid vad som står såsom det vore vår enda räddnings planka vilket det också är.

Vi ska inte i kontemplativ själviskhet gömma undan ljuset, vi ska låta det lysa. Det ska lysa i församlingen och det är då Ordet predikas och sakramenten förvaltas. Detta är särskilt viktig i denna mörka tid.

Men att vi inte ska gömma undan ljuset, det är att låta det lysa, lysa för andra, låta Guds ord lag och evangelium komma till andra. Det betyder först att vi ska vara oppriktiga i vår umgängelse med andra människor. Vi ska inte säga ett och mena ett andra, för då sætter vi en skæppe over ljuset. Utan i stället, där tillfælle ges oss, tala vad Guds ord sæger oss, om människors situation, om frælsningen som er færdig gæva, om lag och evangelium, om vikten att inte overge færsamlingens sammankomster utan att ta tillvara på alle de tillfællen som bjuds. Vi ska ogsæ støtte og hjælpe dem som strider og lider for samme bekænnelse som vi. Vi ska ogsæ tænke en tanke og bedje for dem som lider, er sjuka og nalkas døden. På så vis låter vi ljuset lysa inför människor.

Jan Eric Andersson

”Du har det evige livs ord”

Av Asbjørn Hjorthaug

Hilsen til Den danske evangelisk lutherske frikirke på deres 150 års jubileum.

Nåde være med dere – fred fra Gud vår Far og Herren Jesus Kristus.

Til lykke med 150 år. Ikke bare kan dere feire 150 år som frikirke, dere kan med full frimodighet også bekjenne at dere er en luthersk kirke som står fast ved kirkens kjennetegn som er Ordet og sakramentene. Dere forsvarer læren om ”Rettfærdiggjørelse ved tro alene” – den lærer kirken står og faller med. Dere har en levende kirke som gir hvert enkelt medlem det dyrebareste av alt: evangeliet om Jesus Kristus, han som døde for våre synder skyld. Hva annet skal vi ha en kirke og menighet til, om den ikke kan gi oss syndenes forlatelse gjennom Jesus Kristus. Hilsningsord til dere i dag er Peters bønn i Joh. 6.

I en tid da alle har det travelt og går hver til sitt.

I en tid da en må kjempe for å overleve.

I en tid da sann kristendom synes å ha mindre gjennomslag en noen sinne.

I en tid da mange spør nytter det? I en tid da det er lett å gi opp og bli motløs.

- da må vi høre på Jesus hva han å si:

Da spurte Jesus de tolv: "Vil også dere gå bort?" Men Simon Peter svarte: "Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige." Joh 6,67-69

Jesus sier dette i en tid ikke ulik vår. Vil også dere gå bort? Han kom til sine egne, men de kjente han ikke og ville ikke ha noe med han å gjøre.

Teksten på Allehellegensdag sier:

Salige er de fattige, de sørgende, de tålsomme fordi himmelriket er deres. Hva mer kan vi forlange? *Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere! Fil 4,4.* 150 år og i tillegg å ha bevart et rent evangelium, en bekjennelse som skiller klart mellom lov og evangelium og en aktiv gudstjenestefeirende kirke. Det er nåde over nåde og grunn til glede.

I 1855 var Norge var underlagt Sverige. men hadde stor

Da spurte Jesus de tolv: "Vil også dere gå bort?" Men Simon Peter svarte: "Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige." Joh 6,67-69

selvstendighet. I Norge og Sverige hadde vi Konventikkelplakaten. Det var forbudt mot alle gudstjenester som ikke var en del av statskirken. Den ble opphevet i 1842 i Norge og i 1858 i Sverige. Full religionsfrihet ble innført i Norge i lov av 1845 og i Danmark i 1849. I Sverige ble den siste hindring fjernet i lov av 1951. På 60 tallet startet Tom Hardt opp sin lutherske forsamling, St. Martins forsamling i Stockholm. Så kom vår kirke LBK (ELBK) i 1974. I Norge kom den første lutherske frikirke i gang i 1871, Den jarlsberske frikirke, og i 1877 Den Lutherske frikirke I Sverige var det rundt 1855 store vekkelsesbevegelser bl.a med Carl Olof Rosenius.

Men altså før alle andre og 120 før ELBK – var altså den Danske evangelisk lutherske frikirke, Nordens eldste lutherske frikirke. Gjennom 150 år har dere gått fra

klarhet til klarhet og er i dag en sann luthersk bekjennelseskirke som står som en fyrlykt og lyser i Danmark, trygt på ordets og bekjennelsens grunn. Hvor finnes et slikt eksempel? Vanligvis går det andre veien der en blir mer utvannet og ekumenisk. Gud har vært nådig og barmhjertig. Her har dere et eksempel på at Gud er som salmisten sier det: *Men du, Herre Gud, er barmhjertig og nådig, langmodig og rik på miskunn og troskap. Sal 86,15*

Men det er et paradoks at dere ikke har hatt konkordieboken på dansk. Dere har hatt 150 år på dere, men fortsatt er dere ikke i mål. I Norge i Sverige har vi hatt flere utgaver. For å inspirere dere i arbeidet med å få til en dansk konkordiebok har jeg her med til dere en norsk utgave. Mange av dere har den sikkert, men vi ønsket likevel at dette skulle være en minne gave til dere - om at dette er vår felles basis. Det er her vi finner den tro og bekjennelse som vi gjennom mange år har delt med hverandre. Her har vi den dagsaktuelle bekjennelsen vi ønsker å stå sammen om i årene som kommer.

Det er et sunnhetstegn at en ikke bare kikker bakover i 150 år men også kan se framover mot nye oppgaver og utfordringer. Det gjør dere med et nytt kirkebygg i Århus. Vi vil gi dere en liten jubileums gave med på veien som kan være til inspirasjon i form av noe inventar i en ny kirke.

Til slutt en takk for at dere er til som kirke, som medlemmer, som prester og ikke minst som venner. Vi er få og ofte ensomme. Det gir mot og kraft og styrke og vite at vi i dere har venner og forbedere. Gjennom mange år har vi vokst sammen i vennskap og kjennskap. Gud være takk at dagen snart er da vi skal få leve sammen i et kirkefelleskap.

”HAN HAR UPPENBARAT HONOM”

AV GUNNAR EDVARDSSON

Inledningen i Johannes-evangeliet (Joh 1: 1–18), den märkliga prologen, utmynnar i orden: ”Han har uppenbarat honom.”

Det är sammanfattningen av inledningen och tillika sammanfattningen av hela evangeliet.

Den som uppenbarat Gud är Ordet, Logos. Men inte såsom blott ett talat ord, såsom Gud lät ske genom profeterna, då han uppenbarade sin vilja. Utan som ett inkarnerat, förkroppsligat Ord. Ty Ordet, säger evangelisten, är Gud och har blivit kött *”och vi såg hans härlighet, såsom en enfödd av Fadern, full av nåd och sanning.”* Ordet som är uppenbarat, är Guds Son, Jesus Kristus, och han har genom sitt liv och sin lära uppenbarat Gud, den himmelske Fadern för världen. Ja, evangelisten säger ordagrant att *”han har uttolkat honom”* och syftar därmed på Ordet som uppenbarar. Ska vi förstå vad detta uttolkande och denna uppenbarelse innebär så bör vi se det i ljuset av andra utsagor, inte minst i Johannesevangeliet och även i gamla testamentet.

Går vi till Johannesevangeliet finns det flera parallella ställen som talar om Kristi verk. Jesus säger i den översteprästerliga förbönen: *”Jag har förhär- ligat dig på jorden, fullbordande det verk, som du givit mig att göra”* (Joh 17: 5). Hans verk är en härliggörelse av Gud Fadern för världen (jämför Joh 2: 11). I den efterföljande versen säger han: *”Jag har uppenbarat ditt namn”* (17: 6). Båda dessa ord länkar tankarna till ställen i gamla testamen- tet, där uppenbarelsen av Guds namn och Guds härlighet står i centrum.

Jag tänker då på en av de märkligaste och viktigaste händelserna i Israels historia, den uppenbarelse som Gud gör inför sin tjänare Mose och som vi läser om i 2 Mos 33 – 34. Det sker efter det att Mose trätt fram med bön för folket för dess synd med guldkal- ven. Då säger Herren till Mose: *”Du har funnit nåd för mina ögon”*. Men Mose vill veta och måste få veta om Gud också ville följa folket på dess vandring mot det förlovande landet, detta folk som Mose fått i uppdrag att föra till Kanaans land, men som så grovt avfallit och missbrukat Guds godhet. (Psalt 106: 19ff)

GUD UTROPAR SITT NAMN

Det räcker inte för Mose att veta att han för egen del funnit nåd för Gud, han vill också veta att folket funnit nåd inför Gud. *”Det är ju ditt folk”* säger Mose till Herren: *”Varigenom ska man kunna veta att jag och ditt folk har funnit nåd för dina ögon, om inte därigenom att du går med oss.”* (Ex 33: 16) Ja, om Gud inte ville gå med Mose och folket, så hade ju Gud övergivet det. *”Om du själv inte vill gå med, så låt oss alls inte draga upp härifrån.”*

Mose ber därför att Herren inte ska överge sitt folk utan gå med det på dess vandring och han ber om att få se Herrens vägar och lära känna Herren och han säger: *”Låt mig se din härlig- het.”* Och Gud lyssnar till Mose bön och lovar honom att visa honom sina vägar och att han ska få se Guds härlighet och säger honom: *”Jag ska låta allt mitt goda gå fram för dig där du står, och jag ska utropa namnet HER- REN inför dig; jag skall vara nådig mot den jag vill vara nådig mot, och jag skall förbarma mig över den jag vill förbarma mig över.”* (33: 19)

Och när Mose gjort stentavlorna, li- kadana som de förra och stigit upp på

Sinai, såsom Herren befallt honom. Då heter det att Herren steg ned i moln- skyn och Herren gick framför honom och utropade:

”HERREN! HERREN! — Gud, barmhärtig och nå- dig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet”, så utropar Herren Gud själv sitt namn och sitt väsens härlighet för sin tjänare Mose (2 Mos 34: 6).

”ALLT MITT GODA”

När han visar sin fulla härlighet för sin tjänare Mose då är det *”allt mitt goda”* som han uppenbarar för sin tjänare. *”Allt mitt goda”*, är inte blott en del av Gud, utan det som är Guds innersta väsen. Han gör det ge- nom att i härlighet utropa sitt namn för honom. Mose får inte se Gud, ty ingen människa kan se Gud och leva. Men han får skåda Gud ”på ryggen” och höra Gud uttala sitt Namn. Och Guds Namn är nåd, barmhärtighet, långmo- dighet, stor i mildhet och trofasthet.

Denna gudomliga utsaga och uppen- barelse refereras och upprepas på många ställen i gamla testamentet. Hur man förstod den visar t ex profeten Nehemja: *”De ville inte höra och tänkte inte på de under som du hade gjort med dem, utan de var hårdnack- ade och valde i sin gensträvighet en anförare, för att vända tillbaka till sin trældom. Men du är en förlåtande Gud, nådig och barmhärtig, långmo- dig och stor i mildhet; och du övergav dem icke.”* (Neh 9: 17) Och i Psaltaren läser vi: *”Barmhärtig och nådig är Herren, långmodig och stor i mildhet. Han går inte ständigt till rätta och behåller ej vrede evinnerligen. Han handlar icke med oss efter våra synder och vedergäller oss inte efter våra missgärningar.”* (Psalt 103: 8f.)

Denna utsaga, Guds ord till Mose, är därför en av de stora uppenbarelsena i

GT. De orden som står där i kap 34: 6 visar hur Gud uppenbarar sig själv för Mose. Han uppenbarar sitt Namn och Hans namn är Nåd, Barmhärtighet, Långmodighet, Stor i Mildhet och Trofasthet. Mose fick skåda Guds härlighet och hörde Guds röst. Han skådade in i Guds hemlighet och hörde att Gud var god. Ty Gud visade honom *allt sitt goda*. Det skapade visshet för honom om att han och Israels folk funnit nåd för Herrens ögon.

”FULL AV NÅD OCH SAN- NING”

Att se och höra, såsom det skedde med Mose, att han såg och hörde Herrens härlighet, det leder tankarna tillbaka till Johannesprologen 1: 14: *”Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss och vi så g hans härlighet, en sådan härlighet som den enfödde har av Fadern och han var full av nåd och sanning.”* (Joh 1: 14) Ordet som är Gud, blev människa, den enfödde Sonen tog sin boning ibland oss. Men inte såsom hedningarnas förställningar om gudar i människogestalt (Apg 14: 11) eller som ett hemlighetsfullt andeväsen, utan såsom den som uppenbarar Guds namn (Joh 17: 6). Det som Gud själv nämnt och uppenbarat för sin tjänare Mose i det gamla förbundet. Därför är evangelistens ord mycket viktiga och avgörande när han säger att Jesus Kristus, Ordet som vart kött, är *”full av nåd och sanning”*. Guds namn som är barmhär-

tighet, nåd, långmodighet, stor i mildhet och trofasthet, det är vad som i nya testamentet uppenbaras i Jesus Kristus. Därför heter det också: *”I honom bor Gudomens hela fullhet kroppsligen.”* (Kol 2: 9) Det var inte bara en del av Gud eller några valda gudsegenskaper Kristus kom för att uppvisa. Utan han kom med Guds hela väsen. Det är det som gör inkarnationen så märklig och för förnuftet så ofattbar. Gud som inget skapat kan omfatta, blir människa och skapad varelse. Gud som inget öga kan se eller skåda, inte ens Mose fick skåda Gud, han visar sig såsom människa. Likväl är det den sanne Gudens härlighet som är i Jesus Kristus, den sanne Gudens väsen, kroppsligen. Därför är det redan för den utsagans skull att han är *”full av nåd och sanning”* utsagt och fastslaget att han är sann Gud. Ty det är Guds väsens fullhet och den kan ingen annan äga än den som själv är Gud. När det därför i Johannesprologen (Joh 1: 1–18) sägs att Jesus Kristus är Gud, (v. 1 och 18) så framgår det även med all önskvärd tydlighet av alla andra utsagor som rör Kristi väsen som finns i detta stycke, att han har Faderns härlighet, han har nådens och sanningens fullhet, och han har det såsom Sonen av sin Fader, ja, såsom Sonen som är i den himmelske Faderns sköte, det betyder att han uppenbarar Guds namn som är barmhärtighet, långmodighet, nådighet och stor i mildhet och trofasthet.

”HAN HAR UPPEBARAT HONOM”

Den märkliga prologen i Johannesevangeliet utmynnar i orden: *”Han har uppenbarat honom”*. Det är sammanfattningen av allt det som tidigare sagts och som innebär att Jesus Kristus är uppenbarelse av *”allt mitt goda”*, det Guds namn som Mose fick höra och som han trodde. Det betyder att allt det som detta namn utsäger är närvarande och verkligt i Jesus Kristus och att vi människor därför i honom möter Guds barmhärtighet och nåd, långmodighet, mildhet och trofasthet. Det är därför han kan säga: *”Jag har uppenbarat ditt namn.”* (Joh 17: 6)

Alla utsagorna om Jesus ska alltså ses i ljuset härav. Att tro på Jesus det är förtrösta på Guds nåd, barmhärtighet och godhet. Vilken betydelse detta har visar Jesu egna ord som får avsluta detta bibelstudium: *”Ty detta är min Faders vilja, att var och en som ser Sonen och tror på honom skall ha evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen.”* (Joh 6: 40)

Et nordisk enhetsdokument.

Siden 1994 har lutherske bekjennelseskirker i Norden vært samlet til Nordisk frikonferanse. Her har det vært foredrag og drøftinger av ulike temaer innenfor den lutherske bekjennelse. Et hovedmål med konferansene har vært å arbeide for kirkefelleskap og som et skritt på veien har det vært utarbeidet et enhetsdokument: Dokument inför ett konstaterande av kyrkogemenskap (februar 2005).

De kirkene som har deltatt i Nordisk frikonferanse har vært: Evangelisk-lutherska Bekännelsekyrkan (ELBK), Lutherska Församlingen i Stockholmsområdet/Umeåområdet(LFS/LFU), Den evangelisk-lutherske Frikirke i Danmark (ELFKD) og Finlands Konfessionella Lutherska Kyrka (Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko, STLK)

To av kirkene, ELBK og ELFKD, har til nå tatt oppfordringen i dokumentet og har fattet vedtak om å inngå kirkefelleskap. Fra dokumentet siteres her kapitel 6 og 7:

6. Rättfärdiggörelsen

Vi framhåller som det främsta läran om rättfärdiggörelsen, eftersom denna trons artikel rymmer hela evangeliet. Den skänker en rätt kunskap om Jesus Kristus och öppnar dörren till den Heliga Skrifts skattkammare. (Apologien IV, 3–4)

Rättfärdiggörelsen förkunnar att Jesus Kristus är en syndares enda och fullkomliga rättfärdighet inför Gud (Jer 23: 5–6). Jesus Kristus uppfyllde lagen i vårt ställe (Matt 5:17, Gal 4:4). Han bar det ställföreträdande straffet för våra synder under Guds vredes dom, då han led och dog på korset (Jes 53: 5, Kol 2: 14)

Skriften visar att *"Kristus utgavs för våra synders skull och uppstod från de döda för vår rättfärdiggörelses skull"* (Rom 4: 25), och att *"Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv, i det att han inte tillräknar människorna deras överträdelser"* (2 Kor 5: 19). Därför tror vi att en människas rättfärdiggörelse inför Gud är forensisk, d v s Guds rättfärdigförklarar en människa, när han dömer och säger, att den syndiga människan är förlåten, går fri från straff, är frikänd och salig för Kristi skull. Denna rättfärdiggörelse bygger endast på Kristi gärning.

Förkunnelsen av syndernas förlåtelse och rättfärdiggörelse för Kristi skull har makt att väcka det motstridiga, döva och döda hjärtat och giva människan tron på Gud. Denna tro, som förtröstar på syndernas förlåtelse för Kristi skull och som låter Guds rättfärdighetsdom gälla på grund av Jesus Kristus, kallas i Skriften för den rättfärdiggörande tron. Den är inte människans motprestation eller någon god gärning som hon gör, utan är tilliten till evangeliets löfte och tillsägelse, att Gud är oss nådig för Kristi skull. Den rättfärdiggörande tron skapas av det evangelium som den tror och förtröstar på. Det understryks särskilt när Skriften säger att Gud rättfärdiggör den ogudaktige: *"Den som inte håller sig till gärningar*

utan tror på den som gör den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet.” (Rom 4:5).

Vi lever i en tid där människors behov av förståelse, omsorg och meningen med livet ofta bestämmer dagordningen för kristen predikan och missionsstrategi. Samtidigt skjuts förkunnelsen av människans rättfärdiggörelse inför Gud undan, emedan den anses otidsenlig och inaktuell för många människor. I motsats till detta tror, lär och bekänner våra kyrkor, att människans rättfärdiggörelse inför Gud är den centrala och avgörande frågan i varje människas liv, oavsett om hon själv känner det eller upplever det. Denna insikt tvingar oss att förkunna lag och evangelium i enlighet med Bibelns tydliga ord, i tillit till att den Helige Ande på det sättet vill överbevisa om synd, dom och rättfärdighet (Joh 16:8)

Dokumentation: Vi hänvisar till det gemensamma uttalandet vid den Nordiska Frikonferensen den 31 oktober 1999, där de kyrkor som underskrivit uttalandet uttrycker sin fasthållning vid den bibliska rättfärdiggörelseläran, sådan som den bekänns i den lutherska bekännelseskriterierna (se Bilaga 2), detta i motsats till den Romersk-katolska kyrkan och Lutherska Världsförbundets ”Samfälliga uttalande om rättfärdiggörelseläran”.

7. Ordet och sakramenten

Vi tror, lär och bekänner att Gud skänker oss nåd och rättfärdiggörelse genom givna medel. Dessa medel – befallda av Herren Jesus – är Ordet, Dopet, Nattvarden och Avlösningen. De kallas för nådemedel för att Gud genom dem skänker sin nåd och förlåtelse till oss människor. ”Genom ordet och sakramenten såsom genom medel skänkes den helige Ande, vilken hos dem som höra evangelium, frambringar tron, var och när det behagar Gud.” (Augsburgska bekännelsen art 5)

Ordet som är Bibeln, Guds ord, är både lag och evangelium och för att kunna se detta måste man skilja mellan lag och evangelium. Ty fastän lagen är Guds ord, och nödvändig för att avslöja människans synder, så är den likväl inte ett medel som upptänder tron. Det kan bara det villkorlösa evangeliet göra, det som förkunnar nåd och syndernas förlåtelse i Jesu namn och blod. När vi därför talar om ordet som nådemedel avser vi då särskilt evangelium eller Guds nådelöften i Bibeln.

Evangelium är i sin tur förbundet med dopet, nattvarden och avlösningen; och dessa sakrament, såsom det lästa eller muntligt förkunnade evangeliet, skänker nåd, förlåtelse och evigt liv. Den helige Ande verkar genom dess medel och skänker genom dem vad de utsäger. Genom att höra och ta emot evangelium i ord och sakrament får en människa den kristna tron och blir frälst. Att hålla fast vid ett stadigt bruk av nådemedlen innebär att man också kan förbli kristen intill slutet. Något annat sätt eller någon annan väg till frälsning finns inte. ”Evangelium är Guds kraft till frälsning för var och en som tror...” (Rom 1:16) Och vidare: ”Ni är födda på nytt, inte av förgänglig säd, utan av oförgänglig, genom Guds levande och förblivande ord... Det är detta ord som har blivit förkunnat för er som ett evangelium.” (1 Peter 1:23, 25)

Vi avvisar således uppfattningar som förringar eller gör om intet nådens medel i ord och sakrament, såväl när det gäller lära som praxis. Det betyder, där man lär att det finns andra medel som skänker nåd eller där man hänvisar människan till hennes eget verk, vore det än bönen eller det bästa av gärningar. Ty det heter: ”När Guds, vår Frälsares, godhet och människokärlek uppenbarades, frälste han oss, inte för de rättfärdiga gärningar som vi hade gjort, utan på grund av sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande, som han rikligen utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare. Detta skedde för att vi skulle stå rättfärdiga genom hans nåd och, som vårt hopp är, bli arvingar till det eviga livet.” (Tit 3:4–7)

Vår kirkes tro: De siste tider

av Gunnar Hjorthaug

Kristus skal komme igjen på den ytterste dag for å dømme alle mennesker, levende og døde. Alle døde skal stå opp igjen noen til evig liv og andre til evig straff.

Med den Augsburgske bekjennelse forkaster vi læren om et jordisk tusenårsrike.

Apgj.14:22: "Vi må inn i Guds rike gjennom mange trengsler. "Kristi rike på jorden kommer til å forbli et rike under korset inntil verdens ende.

Luk 21:25 Og det skal vise seg tegn i sol og måne og stjerner. .Foto: Gunnar A Hjorthaug

Matt.25:41: "til den evige ild som er gjort i stand for djevelen og hans engler".

Matt.24:35-36: "Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldri forgå. Men den dag eller time kjenner ingen, ikke englene i himmelen og heller ikke Sønnen, men bare Faderen", v.42: "Så våk da! For dere vet ikke hva dag deres Herre kommer".

Enkelte falske forkynnere og sekter fremhevder en lære om et slags jordisk tusenårsrike (Kiliasme). De hevder at: Kristus skal komme igjen tusen år før verdens ende for å la kirken regjere over jorden.

Matt.24:42 Herren kommer bare en gang til å bli synlig på jorden, nemlig når Han skal dømme levende og døde.

Joh.5:28-29 Det finnes bare en dødes oppstandelse.

Rom.11:7-f.f., 2Kor.3:14 Det finnes ikke noe skriftbelegg for at den ytterste dag kommer etter begynnelsen på et tusenårsrike eller for at jødene skal få en total- omvendelse.

1Joh.5:11: "Den som eier Sønnen (den som tror på Kristus) eier livet, men den som ikke har Guds Sønn eier ikke livet".